

Provsten havde indgivet en Klage over Kapellanen til Bispem og hos denne anmodet om Hr. Hansteds øjeblikkelige Forflyttelse; og man kunde sige sig selv, at Skibberupperne ikke vilde lade denne Ud-æskning ubesvaret. Efter nogles Paastand skulde Væver Hansen ogsaa med sit sædvanlige skadefro Smil have ytret, at nu blev der ikke Fred i Sognet, før Provsten var jaget ud af Vejlbj Præstegaard, — og hvad Væveren smilende lovede, plejede han at holde.

Og dog var det mindre Skibberuppernes nye Fredsforstyrrelser end Foraarets vedholdende og særlig for alle højtliggende Jorder skæbnesvangre Tørke, der i disse Dage bevirkede Vejlbj bøndernes bitre Modfaldenhed. I flere Uger var der ikke faldet en Draabe Regn. Rundt om paa Bakke-toppene var Sædspirerne allerede ganske gule, og Græsset visnede helt hen. Nede i Skibberuppernes dybe Dalsænkninger og paa deres smaa Engstykker ud mod Stranden stod derimod alt endnu grønt og kraftigt. Det var, som om Vorherre havde af-passet Vejret netop efter Skibberuppernes Behov.

Dersom Regnmangelen varede ved mange Dage endnu, kunde der frygtes for en formelig Misvækst i denne Del af Sognet; og det var ikke alle Vejlbj bønder, der sad saa trygt i deres Gaarde,